

אהרון אבו־חצירא:

„אבא עמד עם שקי אגוזים ותמרים!“

המימונה – חג שהפך באחרונה לאירוע פוליטי, שבו מתחככים פוליטיקאים ואנשי־תיקשות זה בזה, טועמים מאכלים מסורתיים ומנסים לשמוח. יש מי שמנסה להיזכר מה הם שורשי החג.

מייד אחרי החגיגות שאלתי את חברי־הכנסת אהרון אבו־חצירא מהי המימונה לגביו.

בשבילי – המימונה, זהו המשך למסורת שהיתה נהוגה מאז שאני זוכר עצמי כילד במארוקו. מעולם לא היה לכך כל קשר לפוליטיקה.

- הקשר העכשווי הוא למורת־רוחך? עצם הניסוח שלי אומר מספיק!

מימונה

● **מה אתה זוכר בילד מהמימונה במארוקו?**
אני לא זוכר כמעט כלום. עובתי את מארוקו כשהייתי בן 6. בכל זאת, אני זוכר במעומעם תמונה: אני זוכר את אבא, הרב, עומד באמצע סלון ענקי, שהיה לנו בבית, עם שקים של אגוזים ותמרים, נדמה לי. כל העיירה הסתדרה בשורה ארוכה־ארוכה, וכל אחד נכנס אליו וקיבל חופן של תמרים או אגוזים, עם ברכה. כל העיירה – ילדים, נשים, גברים – השתתפה: כינו זאת: „בירכת הרב“.

● **כיצד אתה חוגג את המימונה כיום?**
אני נוהג לשבת בבית, עם דלת פתוחה. אנשים באים. כמה אנשים? באורח סוליירי. לא רק מזומנים, אבל בעיקר חברים או מישפחה.

שלי ומיקי ברקוביץ:

„אחרי ההכסד יש מין שקט כזה במיגרש...“

היום השלישי היה יום היסטורי בחיי: לראשונה צפיתי במישחק־כדורסל, מישחק חצי־הגמר בגביע־אירופה, שבו השתתפה מכבי תל־אביב. מי שהסביר לי את מהלך המישחק המוחזק, הצליח לנטוע בי תיקווה, לראות את מיקי ברקוביץ מניף את גביע־אירופה ביום החמישי בערב, בתום מישחק הגמר.

ברקוביץ, קפטן מכבי תל־אביב, לא הניף את הגביע במקווה, וכששוחחתי עימו, בתחילת השבוע, לא ניסה להסתיר את אכזבתו.

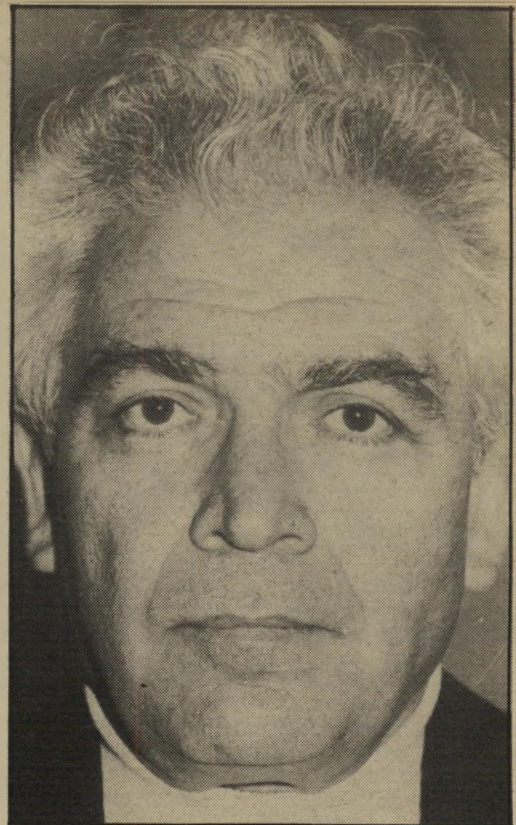
אני לא מתראיין עד סוף העונה. כך החלטתי לפני חודשיים, והייתי עומד בכה, אפילו היינו מנצחים!

- **איך המרגש אחרי ההפסד?**
הרגשה לא טובה, אין מה לרבר. אני לא מנסה להסתיר זאת.
- **אתה נשמע מצטבצב מצטבצב מופני שלא המתנינו לכם באיך בברכות ולא קפצו לבריכות, או שזוהי הדין שתך הפנימית?**
זה לא מעניין אותי, בריכות. עניין אותי לקחת את הגביע, ולא לקטנה.
- **אל שחקני מכבי נילון, באורח חריג, גם שש מנשתיים. שאלתי את שלי, אשתו של מיקי, המתרחקת מהחוקרים, מי אירגן זאת.**

כדורסל

מכבי תל־אביב אירגנו זאת. הצטרפתי למיקי כשנה שעברה, אבל זאת הייתה הפעם הראשונה שבה צורפו נשים נוספות.

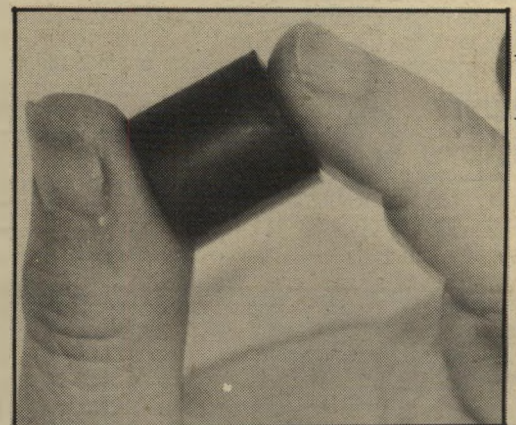
- **איך הייתה התחושה באולם, לפני שהתחיל המישחק?**
הייתה תיקווה. הקהל הרגיש טוב, וגם הקבוצה הרגישה כך.
- **הייתה איזו שניה שהבנת שזה לא זה? שהולכים להפסיד?**
לא, הייתה מין אקסטזה כזאת באולם. עד הסוף הייתה תיקווה, לא התייאשו.
- **מה קורה בקרב הישראלים במיגרש אחרי הפסד שבת?**
שקט, יש מין שקט כזה, ממש דממה (דפנה בנק)

מתי פלד:

„כדורי הגומי פוצעים ממש – כשירים מקרוב!“

לשימחתי מעולם לא ראיתי את כדורי־הגומי, שצה"ל משתמש בהם עכשיו, ומעולם לא הרגשתי אותם. אבל הבנתי שהכדורים נועדו כדי להכאיב למי שנפגעים על־ידם. לכן לא הצלחתי להבין כיצד אנשים נפגעים מהם באורח קשה, כמו הילדה הקטנה שאיבדה עין מכדור גומי. פניתי אל האלוף (מיל') מתי פלד, שהיה ראש אגף־אפס"ר

נאות בצה"ל, וביקשתי ממנו הסבר על כדורי־הגומי – למה נועדו, מה מידת הנזק שהם יכולים לגרום, והאם יש איזה הוראות־שימוש מיוחדות בהם.

כדורי־הגומי נוצרו לפיזור הפגנות, מתוך כוונה להכאיב אבל לא לפצוע ולא להרוג. הם הוכנסו לשימוש בצה"ל רק באחרונה.

- **אז איך, בכל זאת, הכדורים האלו פוצעים?**
הקליע עשוי אמנם מגומי, אבל בתוך הגומי יש חתיכות מתכת,

נשק

הנותנות יציבות לכדור. אם יורים את הכדור ממוח קצר מאוד, המתכת יוצאת מתוך הגומי ונכנסת לגוף, ואז, כמוכח, זה פוצע. יש צילומי־רנטגן המראים את החדירה של חתיכות המתכת בגוף.

- **האם יש סוגים שונים של כדורי־גומי?**
יש גדלים שונים, המתאמים לקליבר של הרובה שממנו יורים אותם.
- **והאם הכדורים באים ביחד עם הוראות על המר־חק שממנו צריך לירות אותם?**
יש, כמוכח, הוראות בקשר לטווח, אבל היישום של הוראות הללו אינו מעשי. לא מודדים טווחים, אלא יורים, ואז יש פציעות. אבל יחד עם זה, הכדור איננו קטלני. עד היום עוד לא שמענו על אף אדם אחד שנהרג מכדור גומי. (דניאלה שמ')

ספר פי העולם הזה

אבי ודמון, העולם הזה